

Márciusi teendők a kertben

Végre beköszöntött a március, amely a kertészek egyik legkedvesebb hónapja. A tavasz első hónapja rengeteg tennivalót tartogat a kertbarátok számára, a palántaneveléstől a metszésig.

Aki magról szeretne saját részre palántákat nevelni, annak a márciusi hónap kiváló lehetőséget teremt. A vetőmagok beszerzése után nézzük meg, hogy milyen az ideális közeg, amibe el tudjuk vetni a palántának szánt magokat. A palántaföld egyik meghatározó tulajdonsága, hogy ne legyen túl lúgos- vagy túl savas kémhatású, mivel ezek a szélsőséges értékek befolyásolják a csírázási folyamatokat. Manapság már kertészeti üzletekben, áruházakban külön erre a célra készített földkeverékeket tudunk vásárolni. Házilag is elkészíthető a magvetéshez való természetközeg, én általában az alábbi receptet alkalmazom: 40-45% átrostált komposzt (amennyiben nincs komposztunk, akkor lazább szerkezetű virágfölddel is helyettesíthető), 15-20% átrostált kerti talaj, 20% perlit és 20% tőzeg. Ezeket az alapanyagokat alapos összekeverés után töltjük bele kisebb cserepekbe, tejfölös/joghurtos poharakba, papírhengerekbe, mini üvegházakba, vagy a manapság nagyon környezettudatos tőzegcserepekbe és vessük el a bennük természetien kívánt növények magjait. Edényenként egy-két magot helyezünk el és lazán, vékony rétegben szórjuk rájuk a palántaföldből, majd ezt követően jól öntözzük meg és rakjuk a lakásunk legvilágosabb, legmelegebb pontjára. A fény a növények egyik lételeme, így a palánták fejlődése érdekében is kiemelt fontosságú. Fény hiányában a vetőmagokból kikelt palánták megnyúlnak, száraik elvékonyodnak és ebből adódóan a növény sejtfelépítése lazább lesz, ami kedvező a különböző betegségek számára (pl.: palántadőlés). A vetőmagok csírázási hőmérséklete növényfajonként változó, például a paradicsomé 25-28°C, a paprikáé 28-30°C, a káposztaféléké 16-20 °C, a tökféléké pedig 26-28°C közé tehető. A magok csírázásakor és a palánták lomblevélzetének fejlődésekor magasabb hőmérsékletre van szükség. Az előbb említett két fázis között – szikleveles állapot – a növénykének alacsonyabb hőmérsékletre van szükségük. A levegő páratartalma is kiemelt fontosságú a palántanevelés idején, úgyhogy az edénykéket fedjük le egy üveg- vagy műanyag lappal, vagy helyezzük kis üvegházakba, amellyel biztosítani tudjuk a megközelítőleg 80%-os páratartalmat számukra, időközönként szellőztessük őket.

Számos gyümölcstermő növény létezik, amelynél más-más időpontban különböző metszésmódokat kell alkalmaznunk. Az almatermésűeket (alma, körte, naspolya, birs) az egész téli időszakban – fagypont feletti hőmérsékleten – tudjuk metszeni. Kiskerti művelésnél én mindig a márciusi hónapot ajánlom. Alkalmazhatunk ritkító metszést, vagy a vesszők visszakurtítása mellett is dönthetünk. Ritkító metszéssel a sűrűn egymás mellett elhelyezkedő, vagy a beteg, sérült vesszőket, ágakat tudjuk eltávolítani a növényről. Érdeemes megfigyelnünk és levágnunk a korona belsejében

nem megfelelő irányban és szögben növekvő vesszőket, amelyek egymást akadályozzák a növekedésben. Fontos megjegyezni, hogy az almatermésűek lombkoronájának a belső részében egy idő után elhalnak a termőrészek, ezért azon a területen visszafogott, ritkító metszést kell alkalmaznunk. Fiatal fák esetében a vezérvessző mellett fejlődő konkurens ága(ka)t től el kell távolítani. A másik metszési forma az almatermésű fáknál a vesszők visszakurtítása. Kizárólag abban az esetben végezzük el a vesszők visszavágását, ha azok végén nem található termőrügy. Amennyiben tudjuk az adott fajtáról, hogy erős növekedésű, akkor inkább maradjunk a ritkító metszésnél.

A málna és ribizske fajok letermett vesszőit az őszi folyamán ajánlatos visszametszeni, ha erről meggyőződünk, akkor a márciusi hónapban ezt pótolhatjuk.

A mogyoróbokrokat márciusban, vagy áprilisban ritkító metszéssel tudjuk karbantartani. Ennél a növénynél el kell távolítani a tősarjakat és az egymást keresztező vesszőket is, úgy, hogy minél szellősebben helyezkedjenek el egymástól. A ritkító metszést elég két évente megismételni.

A szőlő metszését érdemes a nagy fagyok után és a növény nedvkeringésének beindulása előtti periódusra – kb. március eleje – tervezni. Szőlőfajonként eltérő metszsmódokat kell alkalmaznunk. Vannak olyan fajták, amelyek rövid- (Kadarka, Olaszrizling, Muskotály, Szőlőskertek királynője, stb.) illetve hosszú csapra (Hárslevelű, Kékfrankos, Furmint, stb.) metszve képesek a kellő termésmennyiséget produkálni. Az előbb felsorolt metszési típusoknál váltómetszést is alkalmazhatunk. Ennek a metszéstípusnak az a lényege, hogy a két éves csapon kettő darab vessző helyezkedjen el. A felső állású vesszőből alakítjuk ki a termőcsapot, az alsó állásúból pedig az ugarcsapot. A kialakítást követő évben a letermett vesszőket levágjuk és az ugarcsapból fejlődött felső vesszőből lesz a termővessző (termőcsap), az alsó pedig az ugarvessző (ugarcsap). Azt azonban jól meg kell jegyeznünk, hogy 1 m²-nyi termőterületre jutó rügyek mennyisége ne haladja meg a 20-25 darabot. A növény túlterheltsége esetleges elpusztulásához is vezethet, ha a fent említett rügyek darabszáma ennél magasabb. A szőlő és a gyümölcsstermő növények tavaszi metszéséhez kiválóan alkalmasak a [FELCO](#) metszőollók, amelyek megtalálhatók a Hermes Kertészeti Áruházban Budakalászon, vagy országsszerte viszonteladó partnereinknél.